

Csendbe zárva

Azt hiszem saját magam
képzeletbeli barátja vagyok.
Csak túl sokszor győzöm le azt az oldalamat, aminek igazán szurkoltam, hogy nyerjen,
de mindig kiderül, hogy a csend az anyanyelvem.
És végül ahogy félelem bekebelezi a lehetőségeket,
letekert hangerőn hallgatom a szívverésemet.
Talán mert túlságosan félek, hogy egyszer tényleg meghallod és hülyének nézel,
hogy zakatol a néma lány a hangos szívével.
Ez annyira én vagyok.
Most is attól rettegek, hogy dobogni hallhatod,
csak már nem akarok félni attól, hogy meghallják a szívem, vagy a gondolataim,
hogy egyszer majd megmaradnak benned a szavaim.
Maxra akarom tekerni a szívem basszusát,
összehangolni a kettőnk pulzusát.
Hadd zakatoljon a lány, aki sehol se látszott,
akinek minden szerve komolyzenét játszott.
Hadd dobogjon az egész világom,
ami a szívemen az legyen a számon.
Hadd verjen a rádión át a szívem taktust a dalra.
Én jobbra indulok, te meg majd balra,
mégis ugyanazt dudoljuk a lányról, aki sehol se látszik.
És mind a kettőnk szíve egy sávra hullámszik.
Minden dobbanás egy új szó, egy újabb kiszabadult és boldog bátorság,
akit sok- sok éven át
elhagyott a csend.
Azt hiszem kicsit sokan voltunk idebenn,
de ahogy mindenki hallja a néma lány üvöltő szívverését,
most már végre hallják minden zörrenését.
És akkor a lány, akit sose látott senki,
megtanulta milyen: önmagának lenni.
Itt áll előttetek és nem fél, mert tudja, hogy a szíve ritmusát
egyszer talán, majd meghallja az egész világ.